

16e Junior Overseas Delegation

Verslag groepsleider

Wataru Iguchi (onderdirecteur Yamada JHS)

1 Op naar Nederland

“Vol zelfvertrouwen en goede moed gaan we veilig naar Nederland.” Met deze woorden lieten we na de vertrekceremonie op de ochtend van 8 Januari Yamada achter ons. Maar de twee andere begeleiders en ik gingen voor het eerst naar Europa en samen met de tien junior high school – en senior high school studenten vormden we een onervaren groep. Ook had ik het zo druk dat het me niet was gelukt mezelf te informeren over Nederland. Het eerste wat in mijn gedachten sprong toen ik dacht aan Nederland was een taalgrapje dat ik had gehoord toen ik op de lagere school zat. Mijn zorgen waren zoveel groter dan mijn verwachtingen dat ik verwachtte uit elkaar te barsten. Wat kan ik doen als groepsleider? Wat moet ik doen als groepsleider? De dag voor onze vlucht tijdens ons verblijf in een hotel in Narita peinsde ik er flink over.

Ik kan alleen maar mijn best doen. Voor de veiligheid van de leerlingen. Om hen gerust te stellen. Ik doe alles wat ik kan. Altijd lachen. Iedereen vrolijk begroeten. Voorop lopen. Het reisschema in mijn hoofd stampen. Ervoor zorgen dat niemand zich zorgen maakt. Ervoor zorgen dat dit een geweldige reis wordt voor iedereen. Een ervaring om nooit te vergeten. We gaan ervoor. Op naar Nederland!

2 Een spannende tijd

Ik heb een hekel aan vliegen en voor mij kwam de reis van zo'n twaalf uur dan ook behoorlijk in de buurt van een marteling. En de vrouw die naast mij zat, een gids van een reisorganisatie nog wel, maakte het er met haar arrogante gedrag, haar gemake-up en haar alcoholgebruik niet echt makkelijker op. Aangezien ik toch niet kon slapen besloot ik wat Nederlands te proberen studeren. Het bleek achteraf gezien behoorlijk

van pas te komen. Na aankomst op Schiphol door de douane. Ik stond vooraan in de rij en zei tegen iedereen “Alles is prima. Je hoeft alleen maar te zeggen dat je hier bent voor sightsee-en.” En zo gingen we door de douane. Het duurde even voordat mijn hoofd in ‘English mode’ ging. Het lukte me om heel door de douane te komen. Ik draaide me om, lachte naar iedereen en liet een ‘alles komt goed hoor’ pose zien. Vanbinnen ging mijn hart behoorlijk tekeer. Al wachtend viel het me op dat Yuki, Kiyora en Miki niet door de douane waren gekomen. “Had ik hier misschien toch beter achteraan gelopen...” dacht ik nog maar ja er was al niets meer aan te doen. Het bleek dat ze apart waren genomen door de douane. Vijftien minuten later kwamen ze samen met meneer Komatsuyama naar buiten. Het bleek dat ze waren meegenomen omdat ze niet hadden begrepen wat hen werd gevraagd door de douane. Ik als volwassene zou ook niet hebben geweten wat ik zou doen, laat staan de junior high school studenten. Dat was de eerste les die ik had geleerd, er moet een leraar achter en voor de studenten lopen.

De volgende dag vertrokken we naar Zeist. Iedereen zag er zenuwachtig uit. Eén van de studenten voelde zich niet zo lekker. En ze hadden de gastgezinnen nog eens niet ontmoet. Ik vond het niet gek dat ze en beetje ongerust waren. Groepsleider van de studenten Jun had ‘s ochtends al buikpijn en kon niet wachten om naar het toilet te gaan. We verlieten snel de snelweg zodat hij bij een winkel naar het toilet kon gaan. Het duurde behoorlijk lang voordat hij terug naar de bus kwam. Al denkend “Jun, kom op! Je kunt als groepsleider niet de eerste zijn om te struikelen!” wachtte ik op hem. Het lukte hem terug te komen maar hij voelde zich nog steeds niet lekker. “Jun, neem dit medicijn in.” zei ik hem. Dat was de tweede les die ik heb geleerd, Seirogan (medicijn tegen buikpijn) voor Jun. Jun maakte veelvuldig gebruik van Seirogan. Maar probeer het bij de pilletjes met een suikerlaagje te houden want die andere stinken.

Om tien uur werd er gezegd “We zijn er hoor.” En toen ik keek zag ik voor mijn ogen

het CLZ. Aan de voorgevel zaten de Nederlandse en Japanse vlag. Met z'n allen gingen we het CLZ binnen. Dat was de eerste keer dat ik zenuwachtig was. We werden meegenomen naar de lerarenkamer. Ik zeg wel lerarenkamer maar er waren geen vaste bureaus voor de leraren zoals in Japan en het leek meer op een lounge van een hotel. Er werd ons gezegd dat er een welkomstceremonie was en we verplaatsten ons dan ook naar de bijeenkomstruimte op de eerste verdieping.

Dat was een tweede zenuwachtige moment. In de bijeenkomstruimte hadden zich vele studenten verzameld. (Later hoorde ik dat het waarschijnlijk de derdejaars studenten waren.) Mijn eerste indruk, “Zijn dit echt junior high school studenten? Ze zijn zo groot en de kleren die ze dragen zijn zo flamboyant, het lijken meer high school studenten.” De Nederlandse studenten juichten enthousiast. Toen het welkomstwoord van de directrice van het CLZ. Na het welkomstwoord was het tijd voor mijn begroeting en ik was dan ook te zenuwachtig om echt te luisteren. De aantekeningen die ik in vore had gemaakt zaten in mijn borstzakje. Maar ik besloot het helemaal anders te doen. Ik vroeg me af of we geen slecht imago zouden krijgen als ik voor de geïnteresseerde Nederlandse studenten al zenuwachtig in het Japans, dat ze niet begrijpen een formele serieuze speech zou doen. Ook wilde ik vooral de delegatieleden die toch al zenuwachtig waren geruststellen. In mijn hoofd probeerde ik het Nederlands dat ik in het vliegtuig had geleerd op een rijtje te zetten. En de inhoud van mijn begroeting zette ik om in het Engels. Het lukte me om alles om te zetten in het Engels. In mijn hoofd dacht ik dat gaat me nooit lukken. Wat zal ik doen? Voor mij was dit het meest zenuwachtige moment van de uitwisseling. Dat was de derde les die ik heb geleerd. Mannen moeten moed hebben. Vrouwen moeten ook moed hebben. “Dan wil ik nu de Japanse groepsleider het woord geven.” Ik zei met luide stem “Hai!” en stond langzaam op. Ik keek rond met een glimlach en liep langzaam al zwaaiend naar voren. “Niet haasten. Lachen. In het Nederlands!” Ik kreeg de microfoon overhandigd en ging ervoor. Ik begon met “Goedemorgen” en plakte daar de rest van het Nederlands dat ik wist aan vast. Wat ik niet in het Nederlands wist te zeggen probeerde ik in het Engels. Wat ik niet in het Engels wist probeerde ik met losse woorden. En ik sloot af met Nederlands. Er werd

Op de foto met gastvrienden na de welkomstceremonie

z'n best gejuicht en geapplaudiseerd. Ik was helemaal opgelucht. Toen de welkomstceremonie was afgelopen zei onze gids en tolk Chima Yamaguchi tegen me “Dat is volgens mij de eerste keer dat iemand van begin tot einde in het Nederlands een begroeting heeft gedaan.” Oh ja, onze tolk Chima was er ook bij. Die had alles kunnen vertalen realiseerde ik me.

3 De dag van het traditionele Nederlandse eten

Ik verbleef in het huis van mijn gastheer leraar Stephen Pegg die op het CLZ lesgeeft in Engels, filosofie en drama (een les waarbij de leerlingen zich op allerlei manieren uiten en toneelspelen, de leerlingen van de Junior Overseas Delegation namen ook deel aan deze les.) Stephen woont in een gerenoveerde boerderij van meer dan 100 jaar oud, de woonkamer was even groot als een heel klaslokaal. Volgens Stephen is het uitzicht ook prachtig maar omdat in Nederland in de winter de zon zich pas om een uur of negen laat zien en rond een uur of vijf ondergaat en Stephen en ik om half acht het huis uitgingen en rond een uur of zes 's avonds pas weer thuiskwamen heb ik geeneen keer het uitzicht in het daglicht kunnen zien. Stephen woont samen met zijn partner Pascal en hun hond Tristan. De eerste dag van mijn homestay gingen we naar een restaurant in de buurt als een soort van welkomstfeestje. Toen we bij het restaurant aankwamen en Stephen het menu bekeek barstte hij in lachen uit en zei

“Wataru, Nederland heet je welkom.”

Dit stond er in het menu geschreven: Vandaag is het de dag van traditionele Nederlandse kost. Nu tijdelijk 3 soorten stampot.

Stampot is een traditioneel Nederlands gerecht bestaande uit een mix van gestampte aardappelen en gekookte groenten op smaak gebracht met peper en zout, in Japan zouden we het ‘mash potato’ noemen.

Het eerste gerecht was een stampot met boerenkool.

Het tweede gerecht zuurkoolstamp.

En het derde gerecht een stampot met rode kool. Stephen kon niet ophouden met lachen. “Hey! Wataru! You are a stampotman!”

Het volgende heeft niks met de uitwisseling te maken maar toen ik terug was in Japan en de Iwate Nippo las zag ik het volgende bericht ‘ Het restaurant van Shiwa Michi no Eki houdt op 23 Januari een Hittsumi dag

en zal op die dag alleen maar vier verschillende soorten hittsumi serveren.’ Dat was dus de vierde les die ik had geleerd ‘Kijk uit voor dagen die traditionele gerechten vieren.’

Ook de volgende drie dagen verbleef ik bij Stephen in huis. Er zijn geen woorden voor hoe goed hij voor me is geweest. Het was echt een waanzinnig gezellige tijd. Het enige dat ik jammer vind is dat ik rond een uur of negen 's avonds al moe werd en naar bed

ging. Maar ja, in Japan ga ik ook altijd rond die tijd naar bed dus niks aan te doen.

4 Friday night fever

Op veertien Januari werd er een afscheidsfeest gehouden. 's Ochtends bezochten we de Japanse Ambassade en 's Middags gingen we naar de Zaanse Schans waar we het vroegere Nederlandse stadsgezicht en molens zagen. Mijn souvenirs heb ik bijna allemaal hier gekocht. Om zes uur 's avonds keerden we terug naar het CLZ voor de voorbereidingen voor het afscheidsfeest. Het eten op het afscheidsfeest bestond uit gerechten voorbereid door de verschillende gastgezinnen. De studenten verbleven inmiddels al vier nachten bij hun gastgezinnen en maakten al echt deel uit van hun gezin. De taal wou misschien nog niet echt zo lukken maar met gebaren, lichaamstaal en losse woorden leek het ze toch te lukken om te communiceren. Dat had waarschijnlijk ook veel te maken met hun gastvrienden die zo hun best deden om voor onze studenten te zorgen. Iedereen lachte. Ik was echt heel erg blij. Het leek erop dat iedereen in deze korte tijd veelbetekende ervaringen had beleefd. Ze zagen er immers helemaal anders uit dan vijf dagen geleden. Na het eten begaven we ons naar de aula waar we de dvds bekeken die de studenten van Yamada hadden gemaakt om hun scholen voor te stellen. Iedereen keek er met veel plezier naar. Na de begroeting van de directrice van het CLZ kreeg ik het woord. Ik was erg zenuwachtig. Ik sprak in het Engels over hoe deze reis een waardevolle schat zou blijken voor de delegatieleden. Ik deed mijn verhaal in het Engels omdat ik

het zo direct mogelijk wou zeggen. Of ze wat begrepen van mijn verhaal is een tweede. Daarna dansten de delegatieleden met de hele groep de Soran en zongen ze 'Furusato'. De Nederlandse leerlingen zongen onder leiding van meneer Steensma Nederlandse liedjes waarna de volwassenen weer terug gingen naar de lounge om te praten en de kinderen bleven

voor de disco. Terwijl we in de lounge al wijn drinkend aan het praten waren kwamen er twee gastgezinnen naar me toe om te zeggen dat ze graag de dvds van de scholen wilden hebben. Ze vonden de 'Mokusou' (soort van meditatie) die plaatsvindt voor het schoonmaken op Toyomane junior high school erg mysterieus. De Nederlandse studenten maken zelfs niet schoon. Soms zag ik een leerling met een mop maar dat

bleek voor straf te zijn. Verschillende landen hebben een verschillende cultuur. Ik

overhandigde de dvd aan juffrouw Ingrid en zei “ Het schijnt dat enkele gastgezinnen deze dvd willen hebben dus ik geef hem aan de school.” en vroeg haar de dvd voor de gastgezinnen te kopiëren. Toen ik een kijkje nam bij de disco zag ik dat de leerlingen enthousiast aan het feesten waren. Ondanks dat ze in het begin nog zeiden “ Ik ga niet dansen.” En “Dit heb ik nog nooit gedaan, ik vind het niet leuk.” Gingen de Nederlandse en Japanse studenten helemaal los op de maat

van de muziek. De vijfde les die ik heb geleerd ‘Het is altijd beter om mee te doen met een feest.’ Het was een prachtig gezicht. Een discobal draaide in het rond en in de rook van de rookmachine draaiden ook de lachende gezichten. En zo ging de Nederlandse avond verder.

5 De ochtend van afscheid

Zestien Januari (zondag). Om acht uur verzamelden de delegatieleden die de vorige dag de hele dag met hun gastgezinnen hadden verbracht zich met hun koffers bij het Steyn hotel om Nederland te verlaten. In het restaurant praatten we een tijdje onder het genot van een bakje thee. Vandaag nemen we afscheid. Iedereen zal wel verdrietig zijn. De jongens renden in het rond en plaagden elkaar. De meisjes babbelden al glimlachend met elkaar. Ze leken er tegenop te zien om afscheid te nemen van elkaar.

De tijd van vertrek was gekomen. Na de afscheidsspeech van meneer Steensma namen we een laatste groepsfoto van de delegatieleden met hun gastvrienden. Na het nemen van de foto sprong Jun op en liet hij de delegatieleden een rij vormen voor een yell om hun dankbaarheid te tonen. Ze hadden inderdaad al eerder besloten om een yell te doen. Maar omdat het de

eerste keer zo'n ramp was hadden ze tussen de lessen door tijd genomen om te oefenen.

Maar de laatste keer dat ze hadden geoefend ging het niet echt goed.

Met een geweldige stem begon Jun de yell. En de rest volgde met luide stem. "Thank you! Thank you! Family!!" Ik kreeg tranen in mijn ogen. Ze zeiden echt bedankt vanuit hun hart. Tijdens deze reis is Jun het meeste verandert. Dat kwam vast door de warme harten van de Nederlandse mensen. Het was echt een prachtige reis. En ik dank iedereen vanuit mijn hart. We stapten in de bus. Het duurde een tijdje voordat iedereen in de bus zat. Ze knuffelden hun gastvrienden en huilden. Ook de Nederlandse kinderen huilden. Zelfs dat meisje dat er zo volwassen uitzag hilde zwarte (mascara) tranen. Ook ik kreeg weer tranen in mijn ogen. Een uitwisseling tussen verschillende culturen. Streven naar vriendschap. Er zijn verschillende woorden om de Junior Delegation te beschrijven maar op dat moment dacht ik opeens dat deze Junior Delegation reis een reis is die dromen, moed en liefde doet opbloeien. Ik weet zeker dat de kinderen die deel hebben genomen aan deze reis, omringd door de diepe liefde van de Nederlandse mensen zijn getest op hun moed en dromen kunnen hebben voor de toekomst. Ik denk dat ze er niet alleen belangrijke herinneringen aan hebben overhouden maar dat het

hen ook kracht zal geven voor hun toekomstige leven. Het was echt een geweldige reis. Mijn dank aan alle delegatieleden.

Als groepsleider wou ik in mijn eigen woorden dit verslag schrijven. Ik heb het

geschreven zoals ik wilde, mijn excuses hiervoor. En bedankt. Meneer Steensma, voorzitter van de Hofreis, directrice Leusink, juffrouw Ingrid en alle leraren van het CLZ, onze gids Chima Yamaguchi, ik dank jullie allen met heel mijn hart.